

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 w związku z art. 1 i art. 6 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że za (wadliwy) produkt należy uznać również fizyczny egzemplarz gazety codziennej zawierającej nieprawidłową poradę zdrowotną, której przestrzeganie powoduje uszczerbek na zdrowiu?

⁽¹⁾ Dz.U. 1985, L 210, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Procura della Repubblica di Trento (Włochy) w dniu 24 stycznia 2020 r. – postępowanie karne przeciwko XK

(Sprawa C-66/20)

(2020/C 209/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Procura della Repubblica di Trento

Strony w postępowaniu głównym

XK

Druga strona postępowania

Finanzamt Münster

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 1 lit. c) pkt ii) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych ⁽¹⁾, w zakresie, w jakim przewiduje on, że za organ wydający może być również uznany „każdy inny właściwy organ określony przez państwo wydające i w danym przypadku wypełniający swoją funkcję organu dochodzeniowego w postępowaniu karnym, który jest w danej sprawie właściwy, by nakazać gromadzenie materiału dowodowego zgodnie z prawem krajowym”, stanowiąc jednak, że w takim przypadku, „zanim [europejski nakaz dochodzeniowy] zostanie przekazany organowi wykonującemu [europejski nakaz dochodzeniowy], jest on zatwierdzany, po przeanalizowaniu jego zgodności z warunkami wydawania [europejskiego nakazu dochodzeniowego] zgodnie z niniejszą dyrektywą, w szczególności z warunkami określonymi w art. 6 ust. 1, przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora w państwie wydającym”, należy interpretować w ten sposób, że pozwala on państwu członkowskiemu na zwolnienie organu administracji z obowiązku zatwierdzenia europejskiego nakazu dochodzeniowego, uznając go za „organ wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu art. 2 dyrektywy”?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 130, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 24 lutego 2020 r. – LW / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-91/20)

(2020/C 209/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LW

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 dyrektywy 2011/95/UE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, zgodnie z którym małoletniemu i będącemu stanu wolnego dziecku osoby korzystającej ze statusu uchodźcy należy nadać pochodny status uchodźcy (tak zwana ochrona rodziny uchodźcy) również w przypadku, gdy to dziecko – poprzez drugiego rodzica – posiada w każdym razie także obywatelstwo innego państwa, które nie jest identyczne z państwem pochodzenia uchodźcy i z którego ochrony może korzystać?
- 2) Czy art. 23 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie, zgodnie z którym prawo członków rodziny do świadczeń określonych w art. 24–35 tej dyrektywy może zostać przyznane tylko w zakresie, w jakim jest to zgodne z osobistym statusem prawnym członka rodziny, nie pozwala w okolicznościach opisanych w pytaniu pierwszym na przyznanie małoletniemu dziecku statusu uchodźcy pochodnego od osoby uznanej za uchodźcę?
- 3) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytania pierwsze i drugie ma znaczenie to, czy dla dziecka i jego rodziców możliwy i rozsądny jest pobyt w państwie, którego obywatelstwo posiadają dziecko i jego matka, z którego ochrony mogą korzystać i które nie jest identyczne z państwem pochodzenia uchodźcy (ojca), czy też wystarczy, że jedność rodziny może zostać utrzymana na terytorium Niemiec na podstawie przepisów dotyczących pobytu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 24 lutego 2020 r. – Ordine Nazionale Biologi, MX, NY, OZ / Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-96/20)

(2020/C 209/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ordine Nazionale Biologi, MX, NY, OZ

Druga strona postępowania: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 9 ust. 2 dyrektywy 2002/98/WE ustanawiającej normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że poprzez wskazanie wśród innych minimalnych warunków posiadanych kwalifikacji, w odniesieniu do dostępu do stanowiska osoby odpowiedzialnej za zakład krwiodawstwa, posiadania dowodu formalnych kwalifikacji „w dziedzinie nauk biologicznych bądź medycznych” przyznaje on w sposób bezpośredni osobom posiadającym dyplomy w obu dziedzinach prawo do bycia wyznaczonym na stanowisko osoby odpowiedzialnej za zakład krwiodawstwa?
- 2) Czy w związku z tym prawo Unii zezwala, czy też stoi na przeszkodzie temu, by prawo krajowe wykluczało możliwość objęcia wspomnianego stanowiska osoby odpowiedzialnej za zakład krwiodawstwa przez osoby posiadające dyplom w dziedzinie nauk biologicznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi oraz zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE (Dz.U. 2003, L 33, s. 30).
